

Turma și câinele

Alecu Donici

Am să vă spun de-o turmă și cele întâmplăte
La stână; dar întâi vreau să vă amintesc
Că binele și răul, prin lupte ne-ncețate,

O lume cârmuiesc.
Că element, om, fiară, ființi nenumărate,
Prin lupte se nutresc,
Că oaia și cu capra, deși sunt o făptură,

Nu sunt de o natură.
Oaia, precum o știți,
E blândă-ascultătoare,

Iar capra-i șugubeață, și nu vă îndoiiți
Că-i și cam săritoare.
Deci la o turmă bună, unde era oi mii
Și capre două, trii,
S-au auzit odată
O ceartă prea ciudată,
Căci oile ziceau
Cam astfel între ele,
Zbierând mereu:

- Voi, caprelor, în turmă sunteți niște lichele;
De ce dar ne conduceți ș-adese ne purtați?

Prin curături, ogoare, voi faceți stricăciune,
Voi despoiați copacii, pe garduri vă-agățați,

Iar noi pățim rușine;
Și oare nu-i mai bine

Să aveți voi turma voastră și singure să fiți?
- Nu - zise lor dulăul - voi, oilor, nu știți
Că lupul totdeauna din turmă dijmuieste
Și turma fără capre mai greu o risipește?
Iar unde-s frunte ele, eu încă am un dar:
Păzindu-vă din urmă, nu latru în zadar.

Credința câinelui pe oaie o păzește;
Dar ce va face omul cu-a lui societate
Când ea va fi legată ca turma, din păcate?

Găsi-va câine credincios
Să o asigureze de lup primejdios?
Căci o societate în veci nu e întreagă,
Cât de un gând și cuget nu sunt cei ce-o încheagă.